

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **S. T. M.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1027/BA-BA01-BA06-Z-2025 ze dne 12. 9. 2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 8. 9. 2025 zajištěn za účelem vycestování. Dne 11. 9. 2025 podal v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

I. Řízení před žalovaným

2. Naříkaným rozhodnutím jej žalovaný zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, protože dospěl k závěru, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o navrácení. Žalobce sice policii při kontrole předložil platný cestovní doklad a povolení k pobytu platné do 3. 5. 2026 vydané Maďarskem. Lustrací ale bylo zjištěno, že žalobce je evidován v Schengenském informačním systému (SIS) s platností do 8. 5. 2030 a zadávajícím státem je právě Maďarsko, odkud žalobce nejdříve odcestoval do Polska, kde si požádal o povolení k pobytu, to mu ale ke dni vydání napadeného rozhodnutí uděleno nebylo. Dne 20. 8. 2025 žalobce přicestoval z Polska do České republiky, aniž by zde měl udělené platné povolení k pobytu. V České republice není žalobce nikde hlášen k pobytu. Nemá žádné finanční prostředky, které si ani není schopen legální cestou obstarat. Nelze tedy očekávat, že by byl dostupný pro účely pobytových kontrol nebo že by plnil povinnost hlásit se na policii. Povinnost setrvat v pobytovém zařízení otevřeného typu by neuposlechl, což lze dovodit z jeho předchozího protiprávního jednání.
3. Podle žalovaného tedy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v reakci na zajištění ze strany policie a hrozbu nuceného návratu do vlasti, jinak by pro to neměl důvod. Možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu žalovaný vyloučil právě pro předpokládatelný nedostatek spolupráce žalobce se státními orgány. Dobu zajištění žalovaný stanovil na 110 dnů s tím, že po této době lze předpokládat nabytí právní moci rozhodnutí o mezinárodní ochraně.

II. Řízení před soudem

4. Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce brojil žalobou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo zřejmé, že žalobci hrozí vyhoštění, vydání nebo předání ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Je přitom povinností žalovaného označit konkrétní rozhodnutí (číslem jednacím a datem vykonatelnosti) či konkrétní řízení. Žalovaný opakovaně zmiňuje rozhodnutí o navrácení zadaného do SIS ze strany Maďarska s platností do 8. 5. 2030, přičemž dobrovolná lhůta pro vycestování měla uplynout dne 16. 5. 2025. Žalovaný nicméně toto rozhodnutí nekonkretizuje, přičemž jej ani nezařadil do správního spisu. Žalobce je tedy toho názoru, že žádné rozhodnutí o navrácení ze strany Maďarska vůči němu vydáno nebylo. V Maďarsku žalobce nikdy nepobýval neoprávněně. Záznam v SIS byl tedy nesprávný. Za toho stavu žalobce navrhl, aby soud prostřednictvím žalovaného zajistil od příslušných orgánů v Maďarsku spis týkající se údajného řízení o navrácení. Soud by pak dokumenty obsažené v tomto spise měl provést jako důkaz. Žádost o udělení mezinárodní ochrany nemohla být podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vycestování ze země, když o existenci údajného rozhodnutí o navrácení žalobce netušil. Neexistuje žádný důkaz, že si rozhodnutí o navrácení byl žalobce vědom. Žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí použil protokol o podání vysvětlení ze dne 8. 7. 2025. Takový postup je ale v rozporu s § 137 odst. 4 správního řádu. Žalobce vědomě neporušoval právní předpisy, měl za to, že v České republice pobývá oprávněně na základě povolení k pobytu, které měl v Maďarsku. Za prací ale odešel do Polska, kde požádal o nové povolení k pobytu, jeho žádost však dosud nebyla vyřízená. Žalobce měl také za to, že žalovaný měl přistoupit k uložení zvláštních opatření.
5. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Shrnul průběh správního řízení, načež dospěl k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění. Podle žalovaného nelze

rozporovat skutečnost, že žalobce je veden v SIS jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení zadaného ze strany Maďarska s platností do 8. 5. 2030. Žalobce však ve stanovené lhůtě (16. 5. 2025) ze země nevystoupal. Uložení zvláštních opatření považoval žalovaný za nedostačující a neúčinné.

III. Procesní úvahy soudu

Rozsah přezkumu

6. Podle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022 se krajský soud nemůže omezit na přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění v mezích žalobních bodů. Musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem.
7. Těmto závěrům Soudního dvora je třeba rozumět v tom smyslu, že krajský soud není vázán žalobními body (výjimka z § 75 odst. 2 s. ř. s.) a nad jejich rámec zohlední skutkové a právní otázky, které v řízení *vyšly najevo*. To jsou otázky, které vyplynuly z obsahu spisu, popřípadě z průběhu řízení, byť třeba na základě aktivity soudu. Oproti tomu soud není oprávněn bez omezení vyhledávat a ověřovat každý možný důvod nezákonnosti a verifikovat každou jednotlivou rozhodnou otázku. Přezkumná povaha řízení a zásadní uplatnění projednací zásady vyplývající z použitelného vnitrostátního práva stále (ještě) odpovídají požadavkům Soudního dvora.
8. Krajský soud v Plzni tedy souhlasí se závěry Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku č. j. 34 Az 36/2022-32 ze dne 21. 11. 2022, č. 4439/2023 Sb. NSS *po jejich doplnění o podstatné hledisko*: správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění cizince, *pokud v řízení vyjdou najevo*.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba není důvodná. Ve věci byly důvody se domnívat, že žalobce podal svou žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vycestování a že mírnější opatření nebudou účinná. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by měly vliv na zákonnost (rozhodnutí o) zajištění žalobce. Nejdelší přípustná doba zajištění je podle Nejvyššího správního soudu 110 dnů (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, a judikaturu cit. v jeho odst. 23–24), čemuž zajištění žalobce odpovídá.
10. Žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona azylu. Podle tohoto ustanovení může Ministerstvo vnitra v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Použitelnost protokolu o podání vysvětlení

11. Žalobce namítl nezákonné použití protokolu o podání vysvětlení ze dne 8. 7. 2025 před orgánem policie, který podle § 137 odst. 4 správního řádu nemůže být důkazem. Tato námitka není důvodná, protože přeceňuje význam protokolu jako *důkazu* a zároveň podceňuje jeho význam jako *jiného podkladu pro rozhodnutí*.
12. Žalobce má pravdu v tom, že kvůli § 137 odst. 4 správního řádu je úřední záznam o podání vysvětlení je jen omezeně použitelný. Podání vysvětlení před zahájením řízení slouží

správnímu orgánu k získání informací za účelem ujasnění si otázky, zda vůbec a případně vůči komu má zahájit řízení. Není však použitelné jako důkaz, neboť to § 137 odst. 4 správního řádu výslovně vylučuje (srov. např. rozsudky NSS č. j. 1 As 204/2015-33 ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 96/2008-115 či č. j. 1 As 34/2010-73 ze dne 9. 9. 2010, č. 2208/2011 Sb. NSS). Užití úředního záznamu o podání vysvětlení lze ale připustit jako tzv. jiný podklad pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu, a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 152/2016-37 ze dne 22. 9. 2016). Z protokolu o podání vysvětlení tedy nelze dovozovat skutková zjištění, avšak jeho obsah se může promítnout do hodnocení ostatních důkazů. Z jeho povahy vyplývá, že se nemůže jednat o jediný podklad pro rozhodování a čtením jeho obsahu nelze ve správním řízení nahrazovat plnohodnotné svědecké výpovědi.

13. Před rozhodnutím o zajištění však není prováděn důkaz výsledkem cizince; zajištění je prvním úkonem v řízení (§ 46a odst. 6 zákona o azylu; § 124 odst. 2, § 124b odst. 3 a § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Podání vysvětlení tedy představuje prakticky jediný podklad, v němž cizinec může vyjádřit důvody svého jednání. Toto vyjádření správní orgán hodnotí společně s jinými podklady pro rozhodnutí (např. záznam v SIS, rozhodnutí o zajištění, žádost o mezinárodní ochranu podaná v zajištění, ...). Tím správní orgán nenahrazuje dokazování účastnickou výpovědí, protože žádné takové dokazování zákon nepředpokládá.
14. Zákon o azylu pak blíže neupravuje postup, jakým má žalovaný zjišťovat splnění podmínek pro uložení povinnosti podle § 46a odst. 1 písm. e) uvedeného zákona. Tyto skutečnosti tak ministerstvo může zjistit i ze spisů žadatele a informací od policie (§ 50 odst. 1 a § 68 odst. 3 správního řádu). Převzetí skutkových zjištění a podkladů z předchozího řízení o zajištění proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění či podklady umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny všechny zákonné podmínky pro rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 3 Azs 24/2013-42 ze dne 5. 3. 2014).
15. V nyní souzeném případě tedy žalovaný vyšel z rozhodnutí policie o zajištění, jehož obsah hodnotil i ve světle toho, co žalobce uvedl při podání vysvětlení před zajištěním. To mu umožňuje komplexnější hodnocení toho, jaký je předpokládaný účel žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. V obou případech jde o *jiné podklady* pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, které pak hodnotil v souvislosti s dalšími podklady. Protokol o podání vysvětlení tedy nebyl použit *jako důkaz*, rozhodnutí žalovaného se proto nepřičí § 137 odst. 4 správního řádu.

Podání žádosti o mezinárodní ochranu

16. První podmínkou zajištění žalobce bylo podání žádosti o mezinárodní ochranu. Její podání nebylo ve věci sporné, účastníci se na jejím podání shodli.

Podání žádosti pouze s cílem vyhnout se (hrozícímu) vycestování

17. Druhou podmínkou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vycestování.
18. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu postačí zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána *pouze* s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, nebo je pozdržet (k významu slova „pouze“ srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 17 A 121/2019-74 ze dne 24. 7. 2019): skutečnost, že žadatel uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

posouzení shledány azylově relevantními, zajištění nevylučuje. Vážně míněná žádost o mezinárodní ochranu podaná v zajištění zůstává „pouze“ účelovou, jestliže z okolností případu (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.) plyne motivace žadatele vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 284/2016-35 ze dne 15. 2. 2017 a č. j. 4 Azs 9/2017-31 ze dne 28. 2. 2017). S přihlédnutím ke znění čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU je tedy nezbytné, aby žádost o mezinárodní ochranu měla účel mařit vyhoštění a představovala tak zneužití práva, nikoliv jeho využití (ke zneužití práva jako podmínce zajištění srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017 nebo stanovisko generálního advokáta Soudního dvora Evropské unie ve věci C-534/11 Arslan).

19. Dobrověrné podání žádosti o mezinárodní ochranu po zajištění sleduje dva propojené účely: žadatel se brání nucenému opuštění státu jako průvodní jev toho, že zde především hledá mezinárodní ochranu. O zneužití práva je možné uvažovat v situaci opačné, tedy pokud by žadatel usiloval o mezinárodní ochranu pouze za účelem mařit vyhoštění (a nestál o mezinárodní ochranu, případně věděl, že její podmínky nesplňuje), nebo pokud by účel mařit představoval hlavní účel žádosti (žadatel chce vyhoštění zdržet a zároveň spoléhá se na to, že mu mezinárodní ochrana může být i poskytnuta). Skutečnost, že žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, je v takových případech jedním z možných znaků účelovosti, bez dalšího ji však neprokazuje [srov. opět čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Rady 2013/33/EU; přiměřeně pak usnesení SD EU ve věci C-186/21 PPU *J. A. proti Slovinsku* ze dne 3. 6. 2021, odst. 35–39].
20. V poměrech souzené věci to znamená, že si žalovaný měl učinit konkrétními skutečnostmi podložený závěr, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce svou žádost podal toliko s účelem mařit výkon rozhodnutí o navrácení.
21. To žalovaný dovodil na základě toho, že se žalobce nacházel na území neoprávněně. Žalobce měl přicestovat do České republiky dne 20. 8. 2025. Předtím pobýval v Maďarsku, kde měl platné povolení k pobytu. Lustrací v SIS ale bylo zjištěno, že se na žalobce vztahuje rozhodnutí o navrácení zadaného do systému ze strany Maďarska. Na základě tohoto rozhodnutí měl žalobce vycestovat do 16. 5. 2025, což neučinil. Předtím než přicestoval do České republiky, pobýval žalobce v Polsku, kde žádal o povolení k pobytu, to však dosud nedostal. Dne 7. 9. 2025 byl žalobce v České republice kontrolován hlídkou policie. Z dalších tvrzení žalobce, zejména pak z podání vysvětlení dne 8. 9. 2025 vyplynulo, že k České republice nemá žádný vztah (celá rodina žije ve Vietnamu). Zároveň žalobce při podání vysvětlení výslovně uvedl, že pokud se bude muset vrátit do Vietnamu, tak s tím nemá žádný problém.
22. Žalobce tedy žádost o mezinárodní ochranu podal až po zajištění, přičemž z průběhu správního řízení nevyplynulo ničeho, proč by tak nemohl učinit dříve. Žalobce původně neměl v úmyslu hledat v Polsku či České republice mezinárodní ochranu a učinil tak až poté, co byl zajištěn za účelem vycestování.
23. Tato zjištění poskytují dostatečnou a konkrétní oporu pro oprávněnou domněnku žalovaného, že hlavním a nejspíš i jediným účelem žádosti žalobce bylo vyhnout se aktuálně hrozícímu nucenému výkonu navrácení, nebo jej alespoň ztížit. Jde ostatně o typické důvody odůvodňující rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud tedy žalobci nepřisvědčil.

Důvody hrozícího vycestování

24. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo zřejmé, že žalobci hrozí vyhoštění, vydání nebo předání ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zároveň rozhodnutí o navrácení zadaného do SIS Maďarskem není nikde konkrétně označeno a zároveň ani není součástí správního spisu. Žalobce tedy zpochybnil jeho existenci. Tyto námitky soud neshledal důvodné.
25. V nynější věci nebylo ze strany České republiky vydáno rozhodnutí o vyhoštění, ale byla zjištěno, že existuje maďarské rozhodnutí o navrácení. Je však nutné podotknout, že do úvahy přichází oba důvody hrozby vyhoštění, které obstojí samostatně i vedle sebe (krajský soud může své rozhodnutí založit na více relativně samostatných nosných důvodech; srov. např. rozsudek NSS č. j. 8 As 270/2020-69 ze dne 9. 11. 2022, odst. 15). Žalobci hrozí výkon maďarského rozhodnutí o navrácení, i případné vydání českého rozhodnutí o navrácení. Svou žádostí o mezinárodní ochrany se žalobce snažil účelově odvrátit (zmařit) svůj nucený návrat do Vietnamu, lhotejno zda podle existujícího maďarského rozhodnutí, nebo budoucího, ovšem nikoliv hypotetického českého rozhodnutí.
26. Česká republika má totiž pravomoc vykonat rozhodnutí jiného státu o navrácení, aniž by za tímto účelem vydala další rozhodnutí o vyhoštění cizince. Může však vydat i další, vlastní rozhodnutí o vyhoštění (srov. rozsudek MS v Praze č. j. 16 A 58/2024-44 ze dne 13. 1. 2025).
27. Počítá s tím již samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Toto nařízení předpokládá, že cizinec není navrácen do členské země s posledním oprávněním k pobytu, ale přímo do země původu.
28. Členské státy proto vkládají do SIS záznamy o státních příslušnících třetích zemí, na něž se vztahuje rozhodnutí o navrácení, za účelem ověření, zda byla splněna povinnost návratu, a *na podporu výkonu rozhodnutí o navrácení* (čl. 3 bod 1 nařízení). V případě pozitivního nálezu na základě záznamu o navrácení, jenž se vztahuje na státního příslušníka třetí země, který opouští území členských států přes vnější hranice členského státu, sdělí vykonávající členský stát vkládajícímu členskému státu prostřednictvím výměny doplňujících informací tyto údaje: skutečnost, že byl identifikován státní příslušník třetí země; místo a čas kontroly; skutečnost, že státní příslušník třetí země *opustil území členských států*; skutečnost, že státní příslušník třetí země *byl vyhoštěn*, pokud tomu tak je (čl. 6 bod 1 nařízení).
29. Podle čl. 8 bodu 3 směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí členské státy *mohou přijmout samostatné* správní nebo soudní *rozhodnutí* nebo akt, kterým se vyhoštění nařizuje.
30. Z uvedeného je patrné, že žalobci zcela bezprostředně hrozí nucený výkon maďarského rozhodnutí o navrácení. S ohledem na toto existující rozhodnutí a neoprávněný pobyt žalobce na území ČR mu však může být reálně vydáno i české rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný tedy postupoval správně, když konstatoval hrozbu vycestování žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (skutkově ji založil na existenci maďarského rozhodnutí o navrácení).
31. Existenci záznamu v SIS žalovaný zjistil při nejmenším z rozhodnutí policie ze dne 8. 9. 2025 o zajištění za účelem vycestování, což je přípustné převzetí informací z jiného řízení

(srov. cit. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 24/2013-42). Zároveň soud přímo od policie vyžádal tento záznam, aby ověřil jeho existenci a obsah: záznam odpovídá tomu, jak ho policie i žalovaný použili. Na tento záznam měl žalobce možnost reagovat, učinil tak podáním ze dne 2. 10. 2025.

32. Na věci nic nemění skutečnost, že maďarské rozhodnutí o navrácení nebylo označeno konkrétním číslem jednacím a datem vykonatelnosti. Členské státy vkládají do SIS záznamy o státních příslušnících třetích zemí, na něž se vztahuje rozhodnutí o navrácení, nikoliv však rozhodnutí o navrácení samotné. Žalovaný tedy nepochybil, pokud maďarské rozhodnutí, kterým ani nedisponuje, neoznačil v napadeném rozhodnutí a nezařadil jej do spisu. Podstatná je totiž existence samotného záznamu v SIS, kterou žalobce nad rámec prostého tvrzení nijak relevantně nezpochybil.
33. Je přitom bez významu tvrzení žalobce, že v Maďarsku nebylo vydáno žádné rozhodnutí o navrácení. Žalobce nepředložil žádný, ani částečný důkaz o nesprávnosti tohoto záznamu; za správnost tohoto záznamu odpovídá Maďarsko a jen Maďarsko je oprávněné tento záznam případně opravit. České orgány tedy zásadně musí vycházet z toho, že záznam je správný. Za toho stavu soud neměl důvod se správností záznamu zabývat (srov. čl. 44 nařízení Evropského parlamentu a Rady 2018/1861; k možnosti ochrany proti nesprávnému záznamu přiměřeně rozsudek NSS č. j. 1 Aps 15/2013-33 ze dne 25. 6. 2014, č. 3088/2014 Sb. NSS). Z toho plyne, že i vyžádání maďarského rozhodnutí či přímo spisu by bylo nadbytečné.

Neúčinnost zvláštních opatření

34. Další žalobní námitky směřovaly proti neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
35. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné, neboť obsahuje srozumitelné a dostatečné důvody pro závěr o nezbytnosti zajištění žalobce.
36. Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale *především zabezpečit jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o vyhoštění* pro případ, že by se toto rozhodnutí stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu pak je třeba přihlédnout k důvodu zajištění a hodnotit, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit mimo jiné i pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu (srov. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 119/2018-28 ze dne 7. 2. 2019 a přiměřeně i usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017, č. 3559/2017 Sb. NSS).
37. Jakkoliv nelze paušálně vyloučit možnost uložení zvláštních opatření v případech existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Správnému orgánu nic nebrání, aby stejné okolnosti zohlednil jak při zvažování nutnosti zajištění, tak při souběžných úvahách o účinnosti zvláštních opatření – v zásadě jde totiž o vzájemně se překrývající a doplňující úvahy, při kterých mohou být tytéž okolnosti důvodem jak pro

zajištění, tak pro vyloučení aplikace zvláštních opatření (srov. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 126/2018-33 ze dne 7. 2. 2019, č. j. 4 Azs 105/2017-24 ze dne 14. 7. 2017).

38. Těmto požadavkům napadené rozhodnutí odpovídá. Vychází z toho, že žalobce se na území České republiky nachází neoprávněně, nemá zde žádné rodinné příslušníky, ti se naopak nacházejí ve Vietnamu. K území České republiky tedy žalobce nemá žádný vztah: není nikde hlášen k pobytu a nemá prostředky k běžnému životu. Žalobce nerespektoval maďarské rozhodnutí o navrácení a z území EU nevycestoval. Toto jsou objektivní skutečnosti, které objektivně zavádají pochybnost o tom, zda je žalobce schopen a ochoten spolupracovat s českými orgány, a to bez ohledu na to, zda žalobce původně věděl či nevěděl o existenci maďarského rozhodnutí o navrácení. Jeví se tedy nepravděpodobné, že by v případě uložení zvláštních opatření, vyčkal rozhodnutí správního orgánu ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a nevycestoval ze země do jiného členského státu EU.
39. Nelze přisvědčit žalobci, že závěr o absenci rodinných vazeb na území České republiky je nepodložené tvrzení. Žalobce v řízení před policií výslovně uvedl, že žádné rodinné příslušníky v zemi nemá (viz protokol ze dne 8. 7. 2025). Následné tvrzení žalobce v žalobě, že na území České republiky má blízké rodinné příslušníky, včetně švagra, který jej finančně zabezpečí a poskytne mu ubytování, tedy působí nevěrohodně.
40. Při rozhodování žalovaného tedy nebylo lze očekávat, že se žalobce dobrovolně podrobí uloženým omezením a bude k dispozici pro řízení o udělení mezinárodní ochrany, případně řízení o vyhoštění, tedy že zvláštní opatření bude dostatečné (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 5 Azs 107/2020-46 ze dne 25. 6. 2020, č. 4058/2020 Sb. NSS, odst. 55–56). V řízení před soudem se na tom nic nezměnilo.

V. Závěr

41. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalovaného nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. října 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce